

ALKYMI

**videnskaben
om eksistens**

Udgivet af VidomsNettet
www.visdomsnettet.dk

**Kompilation af
Erik Ansvang**

ALKYMI

videnskaben om eksistens

Kompilation af Erik Ansvang

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

ALKYMI

videnskaben om eksistens

Kompilation af Erik Ansvang

Den tibetanske mester Djwhal Khul fortæller:

»Når vi betragter de metoder, hvormed den syvende stråle opnår sin hensigt, vil jeg pointere at i denne del af vores studie, er jeg hæmmet og begrænset af sproget, fordi vi beskæftiger os med noget nyt, og som derfor ikke kan forstås rigtigt endnu, og vi beskæftiger os med de udviklinger, som engang vil blive skabt ved hjælp af sand videnskabelig magi. Denne nye magi vil have meget lidt tilfælles med de primitive forsøg og ofte meningsløse handlinger, der kendetegner magikere, alkymister og andre af fortidens udøvere...

Jeg vil minde jer om, at i Egypten, hjemstedet for den gamle magi, var den magiske virksomhed direkte koncentreret om at skabe fysiske virkninger og materielle resultater, og at opmærksomheden kan ses af den forbløffende skabelse af de gamle gigantiske bygningsværker, der den dag i dag står tavse i deres oprindelige storlæthed, og som påkalder sig opmærksomheden hos nutidens arkæologer og turister. De former, der blev skabt ved hjælp af mindre betydelig magi, var helliget magisk beskyttelse af den fysiske form og beslægtede sager.

I senere tider fremstod alkymien i mange afskygninger, samt en søgen efter de vises sten og læren om de tre grundlæggende mineralske elementer. De blev rent esoterisk og fra livets indre side presset til at søge efter det, som kunne forene de tre lavere fysiske planer, og det er i sin natur dybt symbolsk

for racens udvikling. Disse planer symboliserer det integrerede menneske – fysisk, astralt, mentalt. Når man til disse elementer føjer de vises sten, og det magiske værk er udført, så har I den symbolske fremstilling af sjælens kontrol over det fysiske plans fire højere planer, de æteriske planer eller energiplaner.

De vises sten er et emblem på den ønskelige fuldendelse. Jeg sagde »emblem«, ikke »symbol«. Et symbol er et ydre synligt tegn på en indre åndelig realitet, som kommer til udtryk på det fysiske plan ved hjælp af det legemliggjorte livs egen indre kraft. Et emblem er en menneskelig formulering af et begreb, som er skabt af mennesket, og som mennesket opfatter den. Et symbol er altid større i sin betydning end et emblem.«

»Alkymi« stammer fra arabisk »al« og egyptiske »Kemia«

Lad os efter disse indledende ord fra en mester forsøge, om vi kan få en bedre forståelse af magiens og alkymiens metoder og hensigter.

Hvis man bare er en smule fascineret af det gamle Egyptens bygningsværker, mystiske hieroglyffer og utrolige udvikling, vil det være nemt at forstå, hvorfor araberne i det første årtusinde efter Kristus respekterede egyptologi (eller »alkymi«) som en videnskab for de absolut klogeste hoveder. Selv i det moderne islamiske Egypten har de fleste svært ved at skjule deres respekt for de gamle, der byggede pyramiderne, Sphinxen og andre storslåede monumenter i dynastiernes Egypten. Der er ingen tvivl om, at araberne i de første århundreder efter Kristus var blandt grundlæggerne af denne forskning, der spredte sig til Europa under betegnelsen »alkymi«. Men selv før araberne havde andre folkeslag været involveret i genskabelsen af den egyptiske videnskab – og ingen var mere engageret end de gam-

le grækere. Da den arabiske alkymi nåede Europa, fandtes der allerede et omfattende forskningsmateriale, som var inspireret af kontakten mellem Grækenland og Egypten længe før den »egyptiske videnskab« var glemt af egypterne selv.

I løbet af det følgende årtusinde blev denne fusion af arabisk og græsk genskabelse af egyptisk videnskab Vestens første »fysiske videnskab« baseret på idéen om eksperiment, beviser og nøjagtige mål. Denne fusion er i dag kendt som *kemi*, og det åbner muligheden for – lidt naivt – at påstå, at kemien blev grundlagt af alkymister. På samme måde som søster-videnskaben astronomi (der kun modstræbende vedstår, at den er opstået af astrologi), så »ejer« kemien i dag for alvor området for udforskning af grundstoffernes sammensætning. Kemiens krav om, at den adskiller sig fra den gamle alkymi på spørgsmålet om brug af »åndelige kræfter«, er fuldstændig korrekt, og det placerer samtidig alkymien i det rette lys. Alkymi er den egyptiske videnskab om *åndelige kræfter*, og om hvordan de påvirker både materien og levende væsener.

Skabelsens kræfter

Ifølge de gamle egyptere er ånd og stof udtryk for samme princip, som hed »Neteru« på egyptisk, og »natura« eller »natur« i senere sprogbrug. (Se artiklen »Neteru og Neter« på www.egyptenrejser.dk. I henhold til den egyptiske alkymi, er der knyttet en »ånd« til alle »ting«, og enhver ånd har en form eller et legeme. Egypternes store bedrifter blev udført af et folk, som kendte »ånderne« i grundstoffet, og som kunne »overtale« dem til at afsløre deres hemmeligheder for menneskeheden.

Processen med »at tale med stoffet« blev i Egypten symboliseret af pyramideformen, som angiveligt involverede fire »stadier« (pyramidens fire trekantede »faser«), som krævede tilstedeværelse af fem store »åndelige kræfter«, omsat til geometriens grundformer (symboliseret af pyramidens i alt fem sider). De mennesker, der forsøger at afsløre alkymiens sandheder, konfronteres uundgåeligt med to mulige udgangspunkter: *Det Store Arbejdes* fire faser og de fem »åndelige« former.

Før disse kræfter og geometriske figurer beskrives, er det relevant at minde om, at fysisk alkymi faktisk førte til opdagelse af kemien, og ethvert forsøg på at relatere principperne i *Det Store Arbejde* til »fysisk transformation af elementerne«, naturligvis vil resultere i enten en personlig opdagelse af kemiens love eller en genopdagelse af de *oprindelige* former for alkymi – der fungerer på det før-kemiske niveau (eller niveauet med omdannelse af energi), eftersom det i høj grad er sandt, at fysisk kemi *kan* forædles ved at påvirke med åndelige kræfter i alkymisk forstand. Det primære studie udført af de før-kemiske alkymister, var studiet af, hvordan man kontrollerer ånden i materien til gavn for menneskeheden. Det er alene det, der for de før-kemiske alkymister var *Det Store Arbejde*. Hvis man ikke er enig i dette, og fastholder, at man vil genopdagelse stoffets fysiske transmutation ved hjælp af åndelige kræfter, bør man vide, at svaret ikke findes på disse sider. Det vi taler om her, er det samme niveau af skabende videnskab, der var kendt i Egypten, og som langt overgår det, de kemiske alkymister opnåede i Middelalderen.

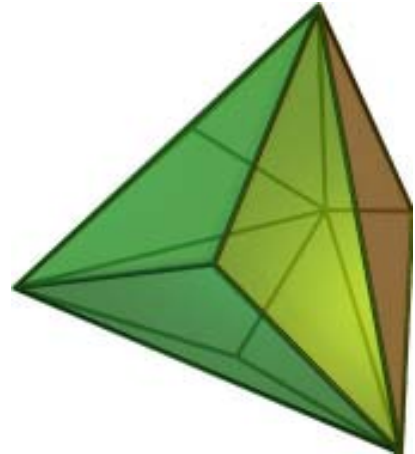
Den åndelige alkymis love

»Duad«: Forenet dualitet

Det første man må acceptere (for der er ingen anden mulighed, hvorpå man kan forholde sig til emnet) er, at alle »ting« er levende, og at ethvert »liv« er en del af enhver »ting«. Der findes et mindre antal af »oprindelige skabende kræfter«, som hver især er en forenet dualitet, bestående af liv samt en specifik geometrisk form. De blev senere kendt som »de fem platoniske former« i Vestens klassiske videnskab, men for egypterne var de »fædre til alt i naturen«. De fem grundpiller i geometrien er:

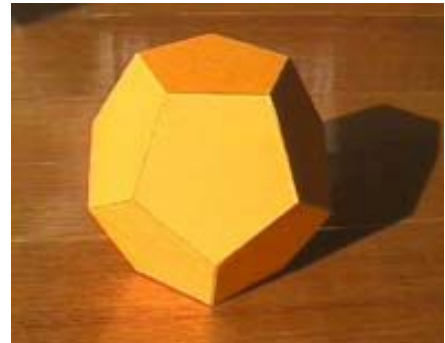
Tetraeder: Den aktive dialogs kraft.

Tetraeder betyder en »4-sidet form«, som er et objekt, der muliggør kommunikation mellem en selv og et andet selv uafhængig af, om det er ånd eller er i materiel form. Platon beskrev det statiske tetraeder som en pyramideform, hvis sider og fundament har lige sider... og alligevel er det ikke den eneste mulige form for et tetraeder. Alkymisterne anvendte en cylinder, der består af fire sider – en udvendig, en indvendig samt top og bund – og denne form anvendes til at »kanalisere« stof eller andre budskaber ind i en kolbe eller beholder, der symbolsk rummer grundstofferne eller urstoffet.

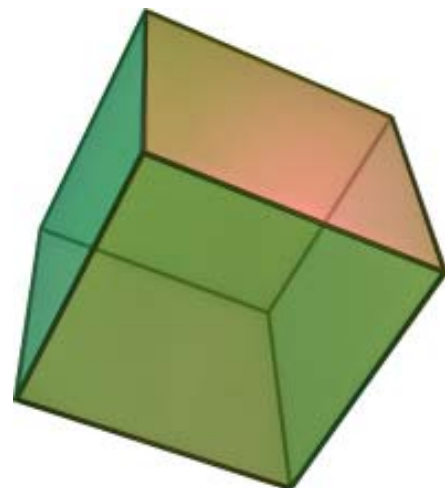
Dodekaeder: Den skabende instruktions kraft.

Denne 12-sidede figur eller dodekaederet anses af alle de gamle mester-alkymister for at være den mest »kausale« i geometrien. Dodekaederet sætter lighedstegn mellem »en direkte instruktion fra Gud« og påvirkningen af formmaterialet i beholderen, når det ses i geometrisk sammenhæng. En 12-sidet form kan naturligvis skabes på mange måder, men kun én blev betragtet som »perfekt« af Platon.

Heksaeder: Kraften til transformation af form.

Terningen eller den 6-sidede figur anvendes til at gøre urstoffet i formen »smidigt«... og dermed bliver det muligt for alkymisterne at »kanalisere« instrukser ind i formen, sådan at den antager en anden og mere hensigtsmæssig form. Når denne form først er gjort ideel eller nærmer sig det ønskede mål, er dens geometri omgående udskiftet med den efterfølgende, nemlig et pentaeder...

Pentaeder: Kraften til at bevare form.

Et pentaeder er en »5-sidet figur« – en pyramide – som er den mest berømte og kendte i de egyptiske alkymisters geometri, fordi den blev anvendt i stor skala til bevarelse af form. Her placerede man legemer, hvor urstoffet havde antaget den ønskede form, og denne geometri medvirkede til, at formen blev gjort perfekt og bevaret perfekt.

Iksaeder: Kraften til at skabe relationer.

Den sidste egenskab ved de essentielle figurer i enhver ny skabelse, er at den er i stand til at relatere til resten af virkeligheden. Denne 20-sidede figur giver denne mulighed. Platon kaldte denne form *et abstrakt ideal*, men den kan også ses som udtryk for sfæren, som omgiver beholderen.

»Skabte« eller ikke-oprindelige »væsener«

Antropomorf natur

Enhver »Neteru« eller åndelig kraft i universet (altså noget andet end de oprindelige »fædre til alt i naturen«), beskrives som et sammensat væsen, skabt af en «ikke-menneskelig» (en slags genstand) men levende form, forbundet med en anden og »menneskelig« halvdel. Det kan meget vel være, at dette antropomorfe syn på naturen er alt, hvad vi kan se det som, fordi vi selv er formet som mennesker, og således kun formår at betragte noget som »intelligent«, hvis det har form som et menneske. Men slutresultatet er det samme, hvis denne antropomorfe naturkraft reelt er en livsform, der består af halvt menneske og halvt dyr.

Processen med at »tale« med disse » mindre betydelige guder« i den egyptiske gudekreds indebærer, at man må kende de antropomorfe former, som naturen iklæder sig... og derefter åbne en »dialog« med dem gennem brug af den oprindelige skabende geometri. Det åbner muligheden for at »transmutere« eller forandre forbindelsen til dem gennem

»åndelig alkymi«. Den samme metode anvendes til at »tale« med stoffet, for man må lære den sande natur i sin grundform at kende, og derefter bruge den »oprindelige geometri« til at indlede en »dialog« med den. Det er blevet almindeligt at referere til denne proces, der fører til Neteru-kontakt, som *»den gamle egyptiske religion«*, men det er misvisende. Det var faktisk ikke en religion, men en *videnskab*, som var en del af et større videnskabeligt system, som vi i dag kalder åndelig alkymi.

H.P. Blavatsky siger, at *»alkymi og okkulte fænomener ville teoretisk have været et blændværk og en fælde, hvis de gamle havde været uvidende om mulighederne og de indbyrdes afhængige funktioner og egenskaber hos de elementer, der indgår i sammensætningen af luft, vand og jord, ja endog ild – som endnu den dag i dag er et ukendt land for den moderne videnskab, der ser sig nødsaget til at kalde den bevægelse, udvikling af lys og varme, en forbrændingstilstand – kort sagt til at definere dens ydre aspekter uden at vide noget om dens natur.«*

Processens fire stadier

Når man først kontakter naturens former gennem brug af alkymiske kræfter, starter man en »evolutionsproces« i fire stadier, som med bestemte trin fører frem mod det mål, man har besluttet at nå. Disse fire trin er repræsenteret i den stigende skala af alkymiske farver. Selvom dette må anses som umuligt at bevise for et utrænnet tankesind, så vil enhver alkymisk-udløst evolutionsfase reelt skabe en manifestation af en farve, der svarer til den aktuelle fase i alkymien. De fire farvefaser er (i rækkefølge):

SORT: »Massa Confusa«

På dette indledende stadie ser objektet for processen ud til både at være forvirret og uklar. Kaos eller mangel på orden er nøgleordet, og det kan i denne fase se ud som om, der ikke vil komme noget godt ud af projektet. Men tålmodig iagttagelse vil afsløre den nye »skabelse«, som er temmelig primitiv, og som kun langsomt bevæger sig mod målet.

HVID: »Purifactio«

På dette andet stadie vil objektet bevæge sig ind i en intensiv periode med »renselse«. Den oprindelige forvirring og uklarhed udrenses... men det kan samtidig se ud, som om det har mistet forbindelsen til den tilsigtede udviklingsretning. Yderligere tålmodighed vil afsløre, at dette stadie har medført en yderligere styrkelse af objektet i form af en ny brugbar grundstamme, som senere kan føres videre i en mere ønsket udviklingsretning.

RØD: »Magnum Opus«

Objektet konsolideres nu til en funktionel eller »levende« virkelighed, som lever op til målsætningen. Man kunne fristes til at tro, at arbejdet er fuldført, når dette mål er nået, men objektet må stadig assimileres indtil den endelige form på grundlag af en længere funktionsperiode er opnået. Herefter vil »beviser« på objektets anvendelighed vise sig, og alkymisten vil få bevist på, at *Det Store Arbejde* er fuldført.

Khepera - den egyptiske skarabæ

Skarabæen symboliserer på bedste vis disse alkymiske hovedfaser, som repræsenterer livets processer, der svarer til indvielsesfaserne:

1. Forberedelse til renselse.
2. De mindre mysterier.
3. De større mysterier

1. Den sorte fase

Skarabæen lægger sine *sorte* æg i en kugle af ekskrementer, som den begraver i jorden i totalt mørke. Fasen kaldes »det mindre arbejde«, og her arbejdes der med renselse af legemerne, og med tilbagevenden til urmaterien (Kemit), som er en periode med oprindeligt mørke, som var rent og fuldkomment, idet det rummede kimen til al ny vækst. Ud af dette mørke fødes »den hvide sten«, der symboliserer jomfruen, som er visdommens elskerinde og brud (Guds lys eller ånd). Hun kaldes også »den hvide dronning«.

2. Den hvide fase

Ud af æggene fødes larverne, som er *hvide*. I denne fase lever larverne af mødding-kuglens substans. Fasen kulminerer når larverne når puppestadiet, hvor den »mumificerede« larve arbejder med at gennemføre den kommende transformation. Fasen kaldes »det større arbejde«, og her arbejdes der med opdragelse, vækst, styrkelse, forædling af »den hvide dronning« idet der kanaliseres mere og mere lys (ånd) ind i hende. Ånden befrugter sin brud med liv og lys, transfigurerer hende og løfter hende til det højeste udtryk for hengivenhed, forståelse og tjeneste. I hende undfanges Guds kærlighed, visdom og kraft, som kan transmutes til det højeste og meste åndeliggjorte – alkymisk guld. Det strålende barn, som fødes af hende, bliver »den røde sten« gennem sin egen aktivitet. »Den røde sten« er den himmelske sjæl, der også kendes som »den røde konge«.

3. Den røde fase

I »mumien« vågner den transformerede larve, som nu er forvandlet til en skarabæ. Dens hoved og bryst er rødt. Dens bug er hvid. Resten af kroppen er sort. Denne fase betegnes »efterarbejdet«. Her arbejdes der med mangfoldiggørelse af »den røde sten«. Dens størrelse, styrke og evner forøges for at kunne hjælpe åndens arbejde. Den himmelske sjæl bliver en gud for andre, som hjælper, forædler, inspirerer, oplyser og leder hen mod fuldkommenhed. »Den røde sten« eller konge har kraft og magt til at forvandle al andet stof til guld, og han bruger denne kraft.

Faraomens røde og hvide krone

Faraoen herskede over »det sorte land« (Kemit), og han bar dobbeltkronen, som bestod af den hvide og den røde krone – symbolet på en forening af de to lande. Men dobbeltkronen symboliserer også en alkymisk proces, hvor materien (de lavere chakraer) forvandles til ren kærlighed (de højere chakraer). Den røde farve på Nedre-Egyptens krone (de højere chakraer) er symbol på livets eller åndens dynamiske kraft. Den hvide farve på Øvre-Egyptens krone (de lavere chakraer) symboliserer renselse (den hvide farve) og åndeliggørelsen af de lavere legemer og niveauer. Den røde krone rummer den hvide krone på samme måde, som ånden omgiver stoffet. Ånden ligger i koncentriske kugler udenom materien. Den hvide farve repræsenterer den rene tilstand i vores væsen, når vi er modtagende overfor kærlighed. Den røde farve repræsenterer ren kærlighed i handling, for i denne handling afsløres Guds sande natur.

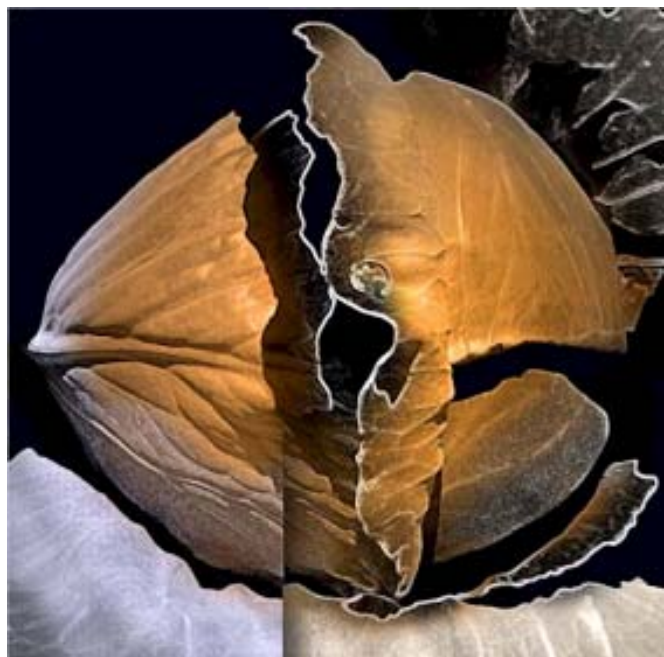
Kildemateriale:

Alice A. Bailey: »*The Destiny of the Nations*« - »*Nationernes skæbne*«

Khiron, the Kuei-Shen Hsien Ashby: »*Alchemy: The Science of Being*«.

H.P. Blavatsky: »*Den Hemmelige Lære*«.

Peter Dawkins: »*Arcadia*«

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk